

1. kapitola - Zamilovaná

Stála v hloučku všech těch lidí, kteří vzhlíželi k mladému muži stojícím na okraji kamenné kašny. Nevěděl o ní. Nevěděl, jak rychle jí tluče srdce, kdykoli se podívá jejím směrem, aniž by si jí všiml. Nevěděl, že pozoruje každý jeho pohyb, každý lesk v jeho odvážných, krásných očích. Nevěděl, že by měl být její spásou.

Jen těžko by se zde našel statečnější člověk, mladý muž, než je Marius Pontmercy. Osobně nikoho, kdo by se mu mohl vyrovnat, neznám. Nevadí mi to, protože Marius je pro mne vším – kéž bych byla ve stejném postavení i já pro něj, ale to se asi nikdy nestane. Už schází z kašny... Jeden krok svým směrem a všimne si mne... Upozorním na sebe, pousměji se... Pronesu s ním několik slov... Budu šťastná.

„Eponine!“ Otočila jsem se za rozčileným hlasem svého otce, který se na mne díval, aniž by věděl, na koho právě myslím a na koho jsem se právě dívala. „Říkal jsem ti, že máš ty peníze ukryt do bedny! Dokážeš si vůbec představit, Eponine, co by to znamenalo, kdyby je našli?!“

Sklopila jsem provinile zrak, i když jsem nebyla vůbec spokojena s tím, že krademe. Mariovi by se to nelíbilo... Ani za mák by se mu to nelíbilo. Narychlo jsem ukryla peníze do bedny a několik mincí jsem si ukryla do své zástěry. Rozhlédla jsem se, abych viděla, kam odchází Marius a viděla jsem ho vcházet do jeho domu. Vydala jsem se za ním. Svě povinnosti jsem již splnila.

Stála jsem mezi dveřmi a pozorovala ho, jak si bere malé množství věcí – pravděpodobně pro své přátele, se kterými plánuje povstání. Neubránila jsem se úsměvu, i když jsem se na něj pouze dívala.

„Víš, že to nebudete mít lehké, vid', Marie?“ zeptala jsem se a očekávala jeho reakci. Otočil se a možná i vypadal překvapeně, že mě vidí. Možná. Možná si to jen nalhávám.

„Eponine,“ řekl s mírným úsměvem. „Vím, že nás to bude stát opravdu hodně úsilí, ale mí přátelé jsou hoši z ulice. Nelíbí se mi, jak žijí. Vím, že když do toho půjdeme všichni, dokážeme něco změnit.“

„Můžu ti s tím pomoci?“ zeptala jsem se, aniž bych z něj spustila oči.

S úsměvem ke mně přistoupil a krátce mě pohladil po tváři. Musela jsem se hodně ovládat, abych nezavřela oči a neužívala si ten letmý dotyk, jak se říká, plnými doušky. Je mi jasné, že není správné, aby věděl, kolik toho pro mne znamená.

„Zvládneme to, Eponine. A navíc... co bych si počal, kdyby se ti něco stalo, hm?“ Zpozorněla jsem.

„Já pro tebe snad něco znamená?“ zeptala jsem se, ale úsměv mi brzy při jeho odpovědi vymizel z tváře.

„Víš dobře, že jsi důležitá přítelkyně, Eponine... Nechci, aby se ti něco stalo. A vůbec... ví tvá rodina, že jsi tady?“

„Copak mne musí hlídat na každém kroku?“ zamračila jsem se na něj. „Třeba jsem spodina, ale pořád jsem svobodná. Ty tu být nemusíš, Marie. Jak dlouho budeš ještě předstírat, že jsi chudý jako kostelní myš?“

„Dokud mě budou přátelé potřebovat,“ řekl. „Navíc to nejsou moje peníze. Jsou to peníze mého dědečka, Eponine. Nepatří mi to.“

Vyšla ven z domu. Déšť jí přilepil k tělu nejen oděv, ale i tmavé vlasy. Vypadala chudě a zuboženě. Vypadala taková, jaká je a jaká se cítí.

2. kapitola – *O panence*

Stála v dešti, kde se dívala na okno do Mariova domu, aniž by v tu chvíli myslela na něj. Jen vzpomínala. Vzpomínala na dobu, kdy byla ještě dítětem. Vzpomínala na dobu, kdy s nimi bylo ještě další dítě... Dítě, které se pro ni brzy stane hrozbou a překážkou, kterou ani ona, byť se malé Cosettě kdysi dokázala postavit, nemůže nyní překonat.

Opět přicházejí další zákazníci. Jak znám tatínka s maminkou, brzy to zase všechno začne. Možná bych jim měla pomáhat. Maminka říká, že má pěkná tvářička každého rozptýlí tak, že jim mohou okatě brát věci z kapes a oni si toho ani nevšimnou. Mě už to ale trochu nudí.

Zvedla jsem se a odešla jsem do svého pokoje v prvním patře právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře naší krčmy *U Seržanta z Waterloo*. Rodiče se ho ihned majetnicky ujali, takže si ani nevšimli, že jsem se odtamtud prostě vypařila. S panenkou na klíně, cítila jsme se v tu chvíli šťastná. Ve dveřích jsem se málem srazila s Cosettou, tou malou nešťastnicí, kterou maminka s tatínkem tak chytře koupili od ženy, která se o ni nedokázala postarat. Myslím, že se jmenovala Fantine, nevím to už jistě. Je to dlouho. Mohla jsem být tak... pětiletá, nanejvýš. Ona je o dva roky mladší než já a maminka říkala, že je u nás asi od svých tří let.

Vím, jak maminku rozčiluje, když se na Cosettu ptám. Svým způsobem ani nevím, co si o ní mám myslet. Malý usmrkánek, to jsem si vždy myslela... Ale kdybych byla v její situaci já? Nevím, možná bych také takový *malý usmrkánek* byla. Možná jsou všechny děti, které musí jiným sloužit, usmrkanci.

„Co tady děláš?“ vyjela jsem na ni a vytrhla jsem jí z rukou hadrovou panenku, kterou jsem měla, jakmile jsem začala vůbec něco vidět. Vlastně byla takhle panenka první, co

jsem na tomhle světě spatřila. Ne, že by se mi nějak zvlášť líbila, ale byla moje.

Cosetta na mne vyděšeně pohlédla a ucouvla tak nešťastně, že se natáhla o smeták, který při střetu se mnou upustila na zem. Teď seděla na podlaze, ve strachu nevěděla, zda se má zvednout a utíkat, nebo čekat na mé svolení.

„Tak mluv, co tady děláš?“ zeptala jsem se znovu, tentokrát o něco klidněji. Tak trochu mi rvalo srdce, když jsem viděla ty vyděšené oči. Musím říct, že Cosetta má krásné oči. Jen v té zubožené tvářiče hrozně zanikají. Možná se u maminky přimluvím, abychom jí nechali trochu vody na umytí. Potřebovala by to – už jen proto, že páchne jako krysa.

„Já... já...“ zakoktala Cosetta, dosud sedící na zemi. „Omlouvám se... chtěla jsem si jen chvilinku hrát.“ Poslední větu téměř neslyšně zašeptala a mě zabořilo u srdce.

Jako bych si až teď uvědomila, že je Cosetta vlastně stejná, jako já. Jen prostě není má sestra. Já ale přeci proti Cosettě nic nemám... a rodiče jsou teď stejně dole a neví o tom, co tu budu dělat. Sklonila jsem se k ní a ona se rychle odsunula dál. Třásla se.

„No tak,“ řekla jsem. „Zvedni se. Já ti přece neublížím, Cosetto.“

Dívala se na mne, jako by se v mé tváři snažila najít známky lži. Když nic nenašla, v její tváři se objevil úžas a ona se pomaloučku zvedla zároveň se mnou. Přisunula jsem jí židli. Vypadala tak křehounce, že jsem se bála, že se při dlouhém stání prostě zlomí. Sedla si a nespouštěla ze mě své velké, vyděšené oči.

Podala jsem jí látkovou panenku, kterou jsem jí předtím tak surově vzala z rukou a tím ji asi nejvíc vyděsila. Sedla jsem si vedle ní a druhou židli a mile se na ni usmála, i když nemám tušení, jestli mi opravdu věří. Asi ne.

„Cosetto,“ řekla jsem mile. „Omlouvám se, jak jsem na tebe byla zlá. Víím, že by sis ráda hrála. Chceš si hrát teď?“

Můžeme si hrát spolu... Rodiče jsou dole, neuvidí tě a já to nikomu neřeknu, neboj se. A dám ti tu panenku, chceš? Klidně ti ji dám, stejně už se mi moc nelíbí...“

„Myslíš to vážně? Opravdu to nikomu neřekneš?“ zeptala se třesoucím se hlasem. „Opravdu si s tebou můžu hrát? S tvou panenkou? Neprozradíš to?“

„Samozřejmě, že to neprozradím.“

Usmála jsem se na ni a odolala nutkání pohladit ji po slámově světlých vlasech. Zkusila jsem to, ale ona ucukla. Nejspíše se bála, že ji chci uhodit, takže jsem toho okamžitě nechala.

„Neboj se, Cosettko,“ řekla jsem ještě jednou. „V tuhle chvíli ti nic nehrozí. Jsem tu s tebou a rodičům neřeknu ani slovo. Ale nesmíš zapomenout, že musíme být potichu. Jestli získají podezření...“

„Já vím,“ řekla Cosette. „Zbili by mne.“